

مجمع عمومی در هفشجان و

در هفت تپه

شهلا دانشفر

متن تنظیم شده گفتگو با شهلا دانشفر در برنامه خط رفاه در کانال جدید

خلیل کیوان: در دو هفته گذشته دو رویداد، دو اتفاق مهم در جنبش کارگری رخ داده است. اولی برگزاری مجمع عمومی کارگران پروژه ای پیمانی نفت در هفشجان در چهارمحال بختیاری بود که در برنامه خط رفاه هفته گذشته در موردش صحبت کردیم. اتفاق مهم دیگر برگزاری مجمع عمومی کارگران نیشکر هفت تپه در مقابل فرمانداری شوش است که در برنامه امروز در مورد آن صحبت میکنیم. برگزاری دو مجمع عمومی دو نمونه بارز از اعمال اراده کارگری در شکل عالی تری از مبارزه و سازماندهی برای همه کارگران و کل جامعه است. این دو مجمع عمومی الگوهایی را برای مبارزات کارگران و کل جامعه نشان دادند. دریچه های تازه و قابل توجهی در مقابل بخش های مختلف جنبش

کارگری و جنبش اعتراضی در جامعه بازکردند. در خط رفاه همراه ما باشید. در مورد اهمیت این دو تجربه و تاثیراتی که بر امر سازماندهی کارگری و سازماندهی اعتراضات دیگر دارند گفتگو میکنیم.

شهلا دانشفر ابتدا برای ما و برای بینندگان از جوانب مختلف آنچه که در نیشکر هفت تپه و برگزاری مجمع عمومی آنها در مقابل فرمانداری برای ما بگوید. تا تصویر روشنتری از آنچه در نیشکر هفت تپه در این هفته گذشت داشته باشیم؟

شهلا دانشفر: همانطور که شما در مقدمه اشاره کردید برگزاری مجمع عمومی کارگران نیشکر

هفت تپه در مقابل فرمانداری و رسمیت دادن به تصمیم‌گیریها در این مجمع بصورت رای‌گیری و اعلام آن رو به جامعه یک اتفاق سیاسی مهم در مبارزات این کارگران بود. این اتفاق نمونه بارزی از اعمال اراده و دخالتگری حداکثری کارگر در مبارزه اش و یک پیشروی مهم و گامی به جلو در سازماندهی اعتراضات برای جنبش کارگری و برای کل جامعه بود. این اتفاق بطور مشخص کارآیی و جایگاه مهم مجمع عمومی را در متحد کردن صف اعتراض کارگران و قدرتیابی مبارزات کارگری را به نمایش گذاشت و جلوی چشم همه گذاشت. در این هفته دو نمونه برجسته از مجمع عمومی کارگران نیشکر هفت تپه را شاهد بودیم که بسیار شاخص هستند. در اولی ماجرا از این قرار بود که از طرف شورای

تامین استان با نمایندگان از کارگران نیشکر هفت تپه تماس گرفته شده بود که بروند با آنها صحبت کنند. و این کارگران بدست موضوع را سریعاً از طریق مدیای اجتماعی علنی کردند و از همه بخش های شرکت خواستند که در فردای آن روز در مقابل فرمانداری جمع شوند و در مورد این موضوع تصمیم گیری کنند. نفس همین اقدام مهم است. نماینده کارگر پشت پرده تصمیمی نمیگیرد. نماینده کارگر می آید و موضوع را با کارگران مطرح میکند، نظر کارگران را میپرسد و با اتکاء به تصمیم جمعی حرکت میکند. و این نشانگر جایگاه مجمع عمومی و شورا است که جلوی هر نوع زد و بند پشت پرده و هر نوع از بالای سر کارگر تصمیم گرفتن را میگیرد و این بسیار شورانگیز است. روز بعد

از این فراخوان کارگران وقتی مجمع عمومی خود را مقابل فرمانداری برپا کردند، نمایندگان کارگران با گفتن اینکه پیشنهاد ما اینست که در این ملاقات شرکت نکنیم از کارگران میخواهند رای بدهند. دلیل شرکت نکردن را نیز اینگونه توضیح میدهند و میگویند که ما ۵ سال است که داریم خواسته‌هایمان را فریاد میزنیم، مگر اینها نشنیده‌اند و نمیدانند خواسته‌های ما کدامند؟ .. البته این را هم بگوییم که همه میدانیم این به اصطلاح ”شورای تامین استان“ از استاندار و فرمانده سپاه پاسداران و رئیس شهربانی و فرماندهی ژاندارمری و فرماننده نظامی و همه این مقامات تشکل شده و اینها همه میخواهند جمع شوند که مشکل کارگر را حل کنند! واقعا موضوع هفت تپه به اینها چه ربطی دارد؟ کارگر

در این جامعه با کی طرف است؟ به هر حال بعد از طرح موضوع با کارگران از مخالفین و موافقین شرکت در جلسه مورد اشاره رای گیری شد. اکثریت بالا رای به عدم شرکت دادند و فکر کنم فقط یکنفر بود که موافق رای داد. روز بعد از آن دوباره این کارگران مجمع عمومی تشکیل دادند و تصمیم گرفتند و گفتند که بعد از این ما جلوی فرمانداری حضور و غیاب میکنیم. به این معنا که لیست کارگران اعتصابی باید معلوم باشد. و تاکیدشان این بود که سرپرستان هر بخشی در این جمع شرکت کنند و در این مجمع از کارگران بخش خود حضور و غیاب کنند. این درجه از سازماندهی اعتصاب بسیار جالب توجه است. با این کار کارگران نیشکر هفت تپه به تصمیم گیری در مجمع عمومی و به اعتصابشان رسمیت

میدهند. درست مثل اینکه در کارخانه نشسته و مجمع عمومی اشان را تشکیل داده اند. و نوین بودن این حرکت در این است که کارگران مجمع عمومی خود را در دل یک اعتصاب در خیابان و در مقابل فرمانداری بر پا کردند. و دیدیم که در مجمع عمومی تصمیم گرفتند که هر روزه جلوی فرمانداری تجمع کنند و حضور و غیاب داشته باشند. دلیلش نیز اینست که جلوی تفرقه افکنی ها را بگیرند. از جمله حکومت برای ایجاد شکاف میان کارگران آمده به ۴۰۰ نفر از کارگران یک تا دو ماه حقوق داده تا سر کار بروند. و کارگران با حضور و غیاب شرکت کنندگان در تجمع و اعتصاب میگویند باید صف خود را روشن کنیم. به این ترتیب این دو مجمع شاخص و راهکار هستند.

خلیل کیوان: اقدامی که کارگران نیشکر هفت تپه انجام دادند و مجمع عمومی تشکیل دادند، به یک لحاظ موضوع تازه ای نبود. در واقع از خرداد سال گذشته هنگامیکه دور دیگری از مبارزاتشان را شروع کردند ، اعلام نمودند که شورایی تصمیم میگیریم، شورایی عمل میکنیم و جمعاعتماد محل تصمیم گیری جمعی ماست. اما شما در در توضیحاتی که در مورد مجمع عمومی ای که این هفته داشتند و آنطور که شنیدم روز گذشته هم برگزار کردند تاکیدات ویژه ای دارید، میگویید که وضعیت متفاوتی است و اهمیت آنرا طور دیگری برجسته میکنید. این این ویژگی ها چه هستند؟ این وضعیت متفاوت چه هستند، چرا انقدر روی اهمیت آن تاکید میکنید؟

شهلا دانشفر: ویژگی آن در سازمانیافته تر بودن آن است. ویژگی آن رسمیت دادن به رای و تصمیم گیری مجمع عمومی است. در عین حال با رای گیری کردن بر سر تصمیم گیری ها تعین و شفافیت بیشتری به کار مجمع عمومی و تصمیم گیری هایش داده میشود. این کارگران همیشه میگفتند شورایی تصمیم میگیرند ولی این بار با رای گیری به این جمعی تصمیم گیری کردن معنای عملی دادند. از جمله در مجمع سوال شد که آیا برای مذاکره برویم و یا نرویم و جمع تصمیم خود را رسماً و علناً اعلام کرد. در همین بستر کارگران میتوانند علنی در جلوی چشم جامعه نمایندگان واقعی خود را انتخاب کنند. در همین بستر میتوانند قدم بعدی

اعتراض خود را تعیین کنند. به این اعتبار این اقدام یک فاز جدیدی از سازمانیافتگی اعتراض در مجمع عمومی است که جلوی چشم جامعه تابلو میشود. این حرکت به کارگران نفت، فولاد اهواز، معادن و بخش های مختلف کارگری و همه مردم راه نشان میدهد و قدمهای عملی ای برای رفتن بسوی اداره شورایی است. به همین شکل ما میتوانیم مجمع عمومی خودمان را در محلات، شهرها، کارخانجات و در همه جا تشکیل دهیم. در این مجامع کارگران و مردم معترض همه نظر میدهند، بر روی خواستهها و مطالبات خود هم نظری میکنند، تصمیم گیری ها جمعی صورت میگیرد، نمایندگان خود را انتخاب میکنند، رای گیری میشود، اگر نماینده ای خلاف اراده و خواست جمع عمل کرد کنار

گذاشته میشود، ضمن اینکه تعداد اعضای مجمع عمومی مشخص است. بطور مشخص اهالی همان محل اعضای مجمع عمومی محل هستند. کارگران یک کارخانه اعضای مجمع عمومی کارخانه هستند. با این شکل از سازماندهی در یک اعتصاب کارگری شمار کارگران اعتصابی روشن است. خلاصه کلام اینکه کارگر متشکل، متحد و سازمانیافته بر روی خواسته های خود در مجمع عمومی اش تصمیم گیری میکند و عزم خود را جزم میکند و به جلو قدم برمیدارد. بنابراین روشن است که چرا مجمع عمومی ای که از سوی کارگران نیشکر هفت تپه در این هفته برگزار شد برجستگی خاصی دارد و راستش این اتفاق در سطح جهان بی نظیر است. میگویند هفت تپه پایتخت اعتصابات جهان است. حقیقتاً

مجمع عمومی سازمانیافته ای که این هفته برگزار کردند یک مصداق بارز آن است. این چهره جنبش نوین کارگری و یک دستاورد است و باید بگوییم زنده باد کارگران نیشکر هفت تپه

خلیل کیوان: الان ما با دو تجربه از نظر عملی تشکیل مجمع عمومی روبرو هستیم که اینها نشاندهنده یک تحول بزرگ در امر سازمانیابی کارگری است. تجربه هفشجان و تجربه نیشکر هفت تپه. چه تفاوتی این دو تجربه با هم دارند و نقطه تمایز آنها با هم چیست؟ برای ما بگویید آن پیشروی هایی که بر آنها تاکید کردید چه نتایج عملی برای جنبش کارگری با خودش همراه دارد؟

شهلا دانشفر: این دو تجربه همانطور که پیشتر هم اشاره شد راهکار نشان میدهد برای کل جنبش کارگری. یک جا شما کارگران نفت را دارید که کارگران رشته مشخصی در سطح سراسری هستند. مجمع عمومی هفشجان الگویی برای چنین بخش‌هایی از جنبش کارگری بود. تمام کارگران نفت در تمام شرکت‌ها میتوانند مجمع عمومی داشته باشند. همین کارگران میتوانند در سطح استانی مثل مجمع عمومی هفشجان در چهارمحال بختیاری را تشکیل دهند و بعد در هر مجمعی نمایندگان خود را انتخاب کنند. و یا در سطح سراسری شورای نمایندگان سراسری خود را شکل دهند. امروز ما شاهد قدم‌های اولیه چنین حرکتی هستیم. در نتیجه وقتی جمعیت عظیم کارگران نفت،

هزاران کارگر نفت در سطح سراسری به این شکل سازمان پیدا کنند، ما شاهد اتفاق مهمی خواهیم بود. از این طریق همانطور که اشاره کردم کارگران میتوانند نمایندگان خود را انتخاب کنند، در مورد خواسته هایشان به بحث و گفتگو بنشینند، برای تصمیم گیری رای گیری کنند و به نتیجه ای برسند، آنجایی که نیاز به مذاکره با مقامی هست آماده باشند و اینها همه قدمهای عملی در جهت اداره شورایی است. به این اعتبار مجمع عمومی هفشجان سنگ بنای شکل گیری شوراهای نفت را پایه ریزی کرد. اما در جایی دیگر نیز تشکیل مجمع عمومی به عنوان پایه شوراهای سطح کارخانه است. مثال بارز آن نیشکر هفت تپه است. بنابراین بسته به تفاوت‌های محیط‌های کار رشته ای هستند

یا کارخانه ای هر کدام از این دو تجربه الگویی بدست دادند.

هر دو تجربه ای که اشاره کردید، الگو هستند و پیشروی های جنبش کارگری هستند و ممکن بودن و عملی بودن برپایی مجامع عمومی کارگری به عنوان نطفه پایه ای شوراهای را به نمایش میگذارد. و همه اینها نشانگر اینست که ما به مقطعی رسیده ایم که بشود دست به کار سازماندهی توده ای سراسری شورایی شد.

خیل کیوان: این نکاتی که اشاره کردید روشن است که نشان میدهد که کارگران نیشکر هفت تپه و کل جنبش کارگری پیشروی قابل توجهی در زمینه سازماندهی کرده اند. بویژه جنبش

مجمع عمومی . از نظر سازمانیابی قدم بعدی
برای کارگران نیشکر هفت تپه چیست؟

شهلا دانشفر: کارگران نیشکر هفت تپه
نمایندگان خودشان را دارند. نمایندگان با
جسارت از دردها و خواسته‌های کارگران صحبت
میکنند. سخنگویان تجمعات و مجمع عمومی
کارگران هستند. این جسارت و شهامت از کجا
منشا میگیرد؟ روشن است که از اتکاء آنها به
آن تصمیم‌گیری شورایی. خود این کارگران
میگویند ما ۵ هزار رهبریم. با اتکاء به این
قدرت است که این کارگران محکم ایستاده‌اند.
از سوی دیگر کارگران هفت تپه مجمع عمومی
خود را در انظار جامعه جلوی چشم حراست
و نیروی سرکوب و غیره جلوی فرمانداری به

پا میکنند و میگویند ما یک سانتیمتر هم از خواسته‌هایمان کوتاه نمی‌آییم. اینها همه در کنار هم تصویر یک شورای کارگری است که با قدرت حداکثری کارگری دارد اعمال اراده میکند. این همان شورایی تصمیم‌گیری کردن است که خودشان بر آن تاکید میکنند. بنابراین اینجا یک قدم دیگر باقی مانده که باید برداشته شود. آنهم اینست که این کارگران باید با اتوریته همین شورایشان رو به جامعه حرف بزنند و به وجود آن رسمیت کامل دهند. ما امروز می‌بینیم که اینها در همه جا به عنوان جمعی از کارگران نیشکر هفت تپه و یا بخشهای مختلف نیشکر هفت تپه حرف‌هایشان را می‌زنند. ممکن است که یک استدلال آنها این باشد که به دلیل امنیتی این کار را میکنند. اما این استدلال درستی نیست.

به این دلیل ساده که این ها همه چهره هایشان برای جامعه شناخته شده است و مجمع عمومی آنها نیز علنی و در ملاء عام تشکیل شده و با تصمیم گیری بر اساس رای گیری و حضور و غیاب شرکت کننده عملاً خودشان به وجود آن رسمیت دادند. بنابراین مقبولیت بیشتر دارد و سازمانیافتگی بیشتری را نشان میدهد وقتی که به اسم شورای خودشان حرف بزنند، بیانیه بدهند و به همین اسم آنجایی که لازم است از این اعتراض و آن اعتراض اعلام حمایت کنند. اما وقتی که این دوستان به اسم "جمعی از کارگران" سخن میگویند. معلوم نیست این جمع چه کسانی و چه تعدادی هستند. هر کسی میتواند به اسم جمعی حرف بزند و به این اسم حرف زدن رسمیتی به حرف و گفته آنها نمیدهد.

بعلاوه ابراز نظر آنها قدرت و اتوریته شورا را ندارد. معنای این کار اینست که در واقع هفت تپه به تشکلی که سنگ روی سنگ گذاشته و به آن شکل داده را هنوز خودش به آن رسمیت نداده است. بنابراین ابراز وجود سیاسی کردن به اسم "جمعی از کارگران" نسبت به واقعیتی که در مبارزات این کارگران شاهدش هستیم عقب است. از همین رو تاکید من اینست که این شورا را باید برافراشته تر پرچمش را بدست گرفت. شما کارگران نیشکر هفت تپه شورای خود را تشکیل داده اید. نمایندگان خودتان را انتخاب کرده اید، و باید به همین اسم هم رو به جامعه حرفهایتان را بزنید. حتی بیانیه دادن به اسم مجمع عمومی کارگران نیشکر هفت تپه باز قدمی جلوتر است تا به اسم جمعی از کارگران

نیشکر هفت تپه. و باید به این شکل خیلی صریح شورای خودتان را که محل تصمیم گیری جمعی شماست در مقابل دید جامعه قرار دهید. این آن قدم دیگریست است که کارگران نیشکر هفت تپه در زمینه سازمانی مبارزاتشان باید به جلو بردارند. و بدینگونه پیشرویهایشان را تثبیت کنند. و این بسیار مهم است.

خلیل کیوان: نکته شما اینست که کارگران نیشکر هفت تپه به نام خود شورا شروع کنند به حرف زدن و همانطور که اشاره کردید توازن قوا این را به آنها اجازه میدهد و عملاً هم شورای خود را تشکیل داده اند ولی به این نام صحبت نمیکنند. در مورد کارگران نفت چطور؟ گام بعدی برای آن ها در این زمینه چیست؟

شهلا دانشفر: به نظر من هفشجان برای کارگران نفت راه را نشان داد و در برنامه هفته گذشته خط رفاه مفصل در مورد آن صحبت شد. این مجامع عمومی کارگری را هم در سطح منطقه ای و در استانها و شهرهای مختلف و هم در سطح شرکت ها میشود تشکیل داد و باید تشکیل داد. به ویژه در این مقطع از اعتصاب سراسری کارگران پیمانی انجام آن حیاتی است. صحبت ما با کارگران نفت این است که اگر میخواهید برای شما نماینده تراشی نشود، از بالای سر شما تصمیم گیری نشود، اعتراض شما به سوی این جناح و آن جناح حکومتی کشیده نشود باید خودتان در تصمیم گیری ها حضور حداکثری داشته باشید و ابزار آن فقط

و فقط مجمع عمومی به عنوان محلی برای تصمیم‌گیری جمعی و شورایی است. همین الان بیانیه‌هایی که از طرف جریان موسوم به "مدیریت گروه‌های پایپینگ" داده میشود را می‌بینید. هشت خواست کارگر را آورده اند و ردیف کرده اند و بعد به کارگران میگویند زیر آنرا امضا کنید تا به رهبری بدهیم. یعنی با خواسته‌های کارگران دارند بازی میکنند. کارگر چرا امضا کند بدهد به رهبر و دوباره همان وعده و وعیدها را تحویلش دهند؟ این همان بلایی است که بر سر اعتصاب کارگران پروژه ای نفت در سال گذشته آوردند. در حالیکه از نظر من همین امروز کارگران باید در مجمع عمومی خود، یعنی همانطور که کارگران اعتصابی نفت در هفشجان عمل کردند، بگویند مطالبات ما اینهاست. بعد

نمایندگان واقعی خود را انتخاب کنند. و بعد اعلام کنند که ما بر اساس این مطالب که جمعی و سراسری بر آنها اجماع داریم مبارزاتمان را جلو میبریم تا جواب بگیریم. الان بخشی از کارگران اعتصابی نفت از جانب کارفرمایان که زیر فشار اعتصاب سراسری کارگران است با پیشنهادات خوبی روبرو شده اند و بعضا سر کار رفته اند. شورای سازماندهی اعتراضات کارگران پیمانی نفت تاکید کرده و گفته است که همین پیشروی ها را که نتیجه اعتصاب خودمان بوده مبنا قرار دهید و به کمتر از آنها رضایت ندهید. به نظر من این کار را با اتکاء به مجمع عمومی، تصمیم گیری جمعی و متحدانه، انتخاب نمایندگان واقعی خود و دخالتگری حداکثری میشود به پیش برد و این یک راهکار مهم برای

سازمانیابی اعتراضات کارگران نفت و قدمی به جلو برداشتن آنهاست. وگرنه همان اتفاقی می افتد که در سال گذشته افتاد. اگر چه دیدیم که کارگران نفت کوتاه نیامدند. در طول سال پیگیر وعده و وعیدهای داده شده بودند و بعد هم اولتیماتوم دادند و گفتند که اگر جواب نگیریم بر میگردیم و برگشتند و دوباره با قدرت وارد اعتصاب شدند. برگزاری مجمع عمومی در تمام مراکز نفتی و تصمیم گیری شورایی قدم بعدی در مقابل کارگران نفت است. که هم عاجل و فوری است و هم عملی.

خلیل کیوان: با تشکر از شما

وب سایت:

www.wpiran.org

تماس با حزب:

پیامگیر تلگرام: **wpi_tamas@**

و یا با ارسال پیام به شماره

۰۰۴۶۷۰۰۴۴۷۴۲۵

از طریق سیگنال، واتساپ و تلگرام و اینستاگرام